

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

lauantai 5.7.2025
sateenkaariseurat klo 17.00
Patrick Tiainen

Mä oon Patrick. Mä oon kirkkokunnanjohtaja täällä. Mä oon naimisissa naisen kanssa. Mä oon homo.

Nämä sanat kuuluvat Taivaan ja helvetin väliltä -näytelmässä, joka esitettiin tänään klo 14 Kulttuuritila Näkkärillä. Rami Laaksosen käsikirjoittama ja ohjaama näytelmä minun elämästäni on mahdollista nähdä tänään vielä klo 20.

Nuo keskenään varsin ristiriitaiset lauseet ”Mä oon kirkkokunnanjohtaja täällä. Mä oon naimisissa naisen kanssa. Mä oon homo” eivät kuitenkaan ole vain näytelmää, vaan elettyä elämää. Lausuin nuo sanat Kokkolan yhteispäivystyksessä keväällä 2017, siihenastisen elämäni romahdettua. Vuosien eheytysterapia ei ollut tehnyt minusta heteroa. Eheytyks ei ollut totta. Seurasi sairaalakso, avioero, ja ero perustamastani seurakunnasta.

Näistä kokemuksista on kulunut jo vuosia, ja moni myrsky on laantunut. Hetkittäin voin jo ajatella ja sydämessäni kokea, että kaikki on hyvin. Riittävän hyvin. Silti kaipuu nostaa kovin helposti päätään, ja muistuttaa kerran koetusta yhteydestä, lauletuista lauluista, yhdessä rakennetuista merkityksistä. Kerran tiesin, minne kuuluin. Olin varma, että se yhteys kestäisi.

Ero seurakunnasta teki monella tasolla kipeää. Omien epäonnistumisten rinnalla kulki tietoisuus ja kipu siitä, että jokin oli nyt pysyvästi toisin. Rakkaus kutsui esiin ihmisen minussa, ja tiesin, että tähän ihmiseen oli nyt tutustuttava. Se tarkoittaisi erilaisuutta. Akuuttiin elämänkriisiin liittyi monia prosesseja, jotka kestäisivät aikansa. Ihmisyyys minussa olisi kuitenkin pysyvää, ja nyt näin sen kaikissa väreissään.

Moni meistä on kenties kokenut jotain samaa. Olimme osa yhteisöä, liikettä, perhettä, kunnes meistä itsestämme tuli täysin totta, emmekä enää mahtuneet joukkoon. On luonnollista, että yhteisön menetyksen äärellä kokee kipua ja surua, pettymystäkin. Suru muuttaa muotoaan, ja saattaa myöhemmin vieraila kaipuun muodossa. Se kaipuu voi muistuttaa meitä tarpeistamme, ja meille merkityksellisistä asioista. Se voi luoda suuntaa tulevaan.

Olen usein pohtinut, mitä opetuslapset kävivät läpi Jeesuksen kuoleman jälkeen. Ystävyys, jonka he olivat varmasti kuvitelleet jatkuvan ja kestävän, oli päättynyt dramaattisella tavalla. Tiberiaanjärvellä he päättivät palata jonkin tutun äärelle – he lähtivät kalaan. Siellä, hämmennyksen ja kaipuun keskellä, Jeesus kohtasi heidät. Olen vakuuttunut siitä, että Kristus kutsuu meitäkin leirinuotiolle. Meitä, jotka kerran olimme osa jotakin suurta ja ihmeellistä, jotka saimme kokea elämää mullistavaa yhteenkuuluvuutta ja merkityksen tunnetta. Meitä, jotka olemme palanneet kalastamaan. Ehkä tämäkin ilta voi olla jollekin leirinuotio.

Mä oon Patrick. Mä oon paljon muutakin kuin homo. Mä olen matkalla, ja syleilen kaipuuta sisimmässäni.